

Постъпило е искане от мл. прокурор при СРП за вземане на първоначална мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на Б. М. М., с ЕГН: *****, привлечен към наказателна отговорност по досъдебно производство № 1221/2023г. по описа на 07 РУ - СДВР, пр.пр.№ 28207/2023г. по описа на СРП, по обвинение в извършени престъпления по чл.131, ал.1, т.5а във вр. с чл.130, ал.1 от НК, по чл.144а, ал.3 във вр. с ал.1 от НК и по чл.194, ал.1 от НК. В мотивите се излага становище, че спрямо обвиняемият е налице обосновано предположение, че е извършил престъпленията, за които е подведен под отговорност, както и че са налице опасности същият да се укрие и/или извърши престъпление. В заключение се иска от съда да постанови определение, с което обвиняемият да бъде задържан.

В съдебно заседание представителят на СРП поддържа искането и моли съда да го уважи. Излага подробни съображения в негова подкрепа. Предлага на съда да постанови определение, с което да вземе спрямо обвиняемия Б. М. мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Защитникът на обвиняемия оспорва искането на прокурора за задържане и моли съда да не го уважава. Развива аргументирани в насока нейният подзащитен да не бъде задържан, тъй като същият има постоянен адрес, досъдебното производство е на ранен етап от своето развитие и не може да бъде направено обосновано предположение, че е налице авторство в извършване на вменените престъпления. С тези аргументи предлага да се вземе по – лека мярка за неотклонение.

В своя лична защита и последна дума обвиняемият Б. М. изразява съжаление за стореното и отправя искане да не бъде задържан.

Съдът, като съобрази събраните в досъдебното производство доказателства, изложените в искането доводи, съображенията на страните и разпоредбите на закона, намира за установено следното:

Досъдебното производство е образувано въз основа на заявление на Б. М. Т. против обвиняемия Б. М., подадено до Началника на 07 РУ – СДВР на 07.08.2023г. На същата дата на лицето е било повдигнато обвинение за извършени престъпления по чл. 131, ал.1, т.5а във вр. с чл.130, ал.1 от НК, по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК и по чл.194, ал.1 от НК. В хода на провежданото разследване са били разпитани в качеството на свидетели А. Д., Д. К., М. М., С. М. и пострадалата Б.Т.. Видно от техните показания е, че същите са били непосредствени очевидци на посегателството на привлеченото към наказателна отговорност лице спрямо такова, с което съжителства в общо домакинство и само съвременната намеса на свидетелите М. М. и С. М. и пристигналите впоследствие полицейски служители, прекратило изпълнителното деяние. Показанията на свидетелите до този момент са еднопосочни и в насока на отправени закани от страна на обвиняемия към свидетелката Б. Т. по адрес на нейния живот и имот,

съчетани с физическо посегателство посредством нанасяне на удари по главата и тялото ѝ. Като подкрепя на свидетелските показания са и приложените медицински документи и заключението на вещото лице по изготвената съдебно медицинска експертиза на Б. Т.. В него вещото лице е посочило вида на причинените травматични увреждания, както и резултатът на тяхното получаване, който кореспондира с изложените твърдения в показанията на разпитаните лица и медицинската документация. Също така към материалите по досъдебното производство е приложена справка за съдимост на Б. М. М., от която е видно че не е осъждан (реабилитиран). От друга страна са приложени докладни записки от полицейски служители при 07 РУ – СДВР. В тях е посочено, че обвиняемият е бил обявяван общо три пъти за ОДИ. По досъдебното производство е приложена Заповед за задържане на лице и Протокол за обиск на лице от 07.08.2023г. В протокола е описано, че сред намерените и иззети вещи в обискираното лице са намерени и два броя мобилни телефонни апарата, за които може да се предположи, че са на свидетелите Б. Т. и М. М..

С Постановление от 07.00.2023г. на Б. М. М. му било повдигнато обвинение извършени престъпления по чл. 131, ал.1, т.5а във вр. с чл.130, ал.1 от НК, по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК и по чл.194, ал.1 от НК. Разпитан в качеството на обвиняем и в присъствието на защитник, той отказал да даде обяснения.

Съдът намира, че от данните по делото може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият Б. М. е извършител на престъпленията, за които му е било повдигнато обвинение. Въпреки ранния етап от разследването са налице показания на свидетели очевидци, които са възприели факта на отправяне на закани за убийство на пострадалата Б. Т., съчетани с нанасяне на травматични увреждания, покриващи признаците на лека телесна повреда в условията на домашно насилие. Между извършителят и жертвата е имало продължителна връзка, като двамата за съжителствали в едно домакинство. По твърдения на част от свидетелите обвиняемият системно е упражнявал физически и психически тормоз върху пострадалата, не е лице с трайни трудови навици и злоупотребява с алкохол и хазарт. Част от разпитаните лица са възприели непосредствено посегателството на лицето към телесната неприкосновеност и чуждите движими вещи на свидетелите. Също така от Протокол за доброволно предаване и свидетелските показания може да се предположи и съпричастността му в извършване престъпление по чл.194, ал.1 от НК. Всички тези основания аргументират основателността на искането на прокурора относно обосновано предположение в извършване на престъпни посегателства в лицето на Б. М.. За пълнота следва да се отбележи, че в съдебно заседание същият не отрича тези обстоятелства, като изразява съжаление за част от стореното.

В случая може да се направи обосновано предположение, че спрямо обвиняемия Б. М. са налице и двете предпоставки за първоначално вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, а именно реална опасност да

се укриват и/или извършат престъпление.

Поради ранния етап от разследването и предстоящото прецизиране на част от повдигнатите обвинения не би могло да се прецени доколко е налице „системност“ по смисъла на чл.93, т.31 от Допълнителните разпоредби на НК за извършване на престъпление при условията на домашно насилие. Въпреки това останалите три обвинения са за тежки умишлени престъпления по смисъла на чл.93 т.7 от Допълнителните разпоредби на Общата част на НК. Нанасянето на леката телесната повреда е било извършено продължително и междувременно съчетано и с отправената закана за убийство на свидетелката Бориска Тодорова. Тези действия са били предотвратени единствено благодарение намесата на част от свидетелите. По показания на пострадалата, привлеченото към наказателна отговорност лице и преди е отпаряло закани спрямо живота и. Начинът на извършването на двете деяния, както и показанията на свидетелите (Б. Т., Д. К., С. М. и М. М.,), описващи обвиняемият Б. М. като конфликтен и агресивен човек, са достатъчни да обусловят обоснованото предположение, че има реална опасност деецът да извърши престъпление, независимо от положителния му съдебен статус.

По разбиране на съда спрямо деецът е налице и втората предпоставка на процесуалния закон за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, а именно реална опасност от укриване. Видно от приложената към делото докладна записка на полицейски служител е, че деецът е бил обявяван общо три пъти за ОДИ от РУ в различни населени места, а именно РУ –, РУ –и е бил задържан в Същевременно от показанията на свидетелите М. М. и Б. Т. и приложената докладна записка се установява, че въпреки регистрацията на обвиняемия на адреса в, имотът е собственост единствено на пострадалата. Лицето няма постоянен адрес и месторабота, твърде мобилно е както на територията на страната, така и в чужбина, където е пребивавало през различни периоди от време, което може да обуслови неговото отклонение от наказателно преследване.

Ето защо следва да се приеме, че спрямо обвиняемия Б. М. са налице предпоставките за първоначално вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“. Предвид изложените правни аргументи съдът не намира за удачно да вземе по – лека мярка за неотклонение, тъй като всяко друга такава, би способствала деецът да се укрива или има възможност да извърши противоправна проява.